

denne Tid, desto bedre er det. Den ene Kreds vil være saa angst for at gjøre en Smule mere Arbejde end den anden; Snekastningen vil være et udmærket Winterarbejde, som Folk kunne have at pusle med, de ville sige: So mindre vi arbeide, jo bedre; det, vi lade ligge idag, det have vi til imorgen, saa faae vi frist Betaling derfor; det vil blive Resultatet. — Der er dernæst anført, at denne Ordning vil berede Banfælgigheder ved de kommunale Overslag og med Hensyn til Kassebeholdningen. Det var Indvendinger, der bleve erkjendte ogsaa af den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds, men jeg skal ikke opholde mig videre derved. — Dernæst gjorde jeg en Indvending og det en Hovedindvending, som navnlig ogsaa meget stærkt er inhæret af det ærede Medlem fra 3die Kreds (S. Andersen), hentet fra Betskatningsforholdet, nemlig, at under de nuværende Betskatningsforhold vilde en Del Personer, nemlig de, som ikke have Ophold i Kommunen, blive fritagne for en Del af Bidraget til Snekastningen. Den ærede Minister vilde reducere denne Indvending; han erkjendte den, men reducerede den og sagde: om 20 eller 30 Personer i Landet gaa fri, hvad har det at betyde. Jeg maa imidlertid hertil bemærke, at Talen ingenlunde er om 20 eller 30 Personer, men om en hel Del flere. En stor Mængde Eiendomme, nemlig Alt, hvad der hedder Stiftelser, endvidere en Del Skove &c., som vi jo have liggende rundt omkring, slippe for at betale Noget, fordi der ikke kan paalignes Gierne Skat efter Formue og Værdighed, og Undtagelsen bliver derfor slet ikke saa ubetydelig. Jeg kan saaledes nævne Exempler fra min egen Jurisdiktion; der ligger navnlig en stor Del af det Glasfenske Fideikommisgods; der er Sogner, hvor det halve Hartkorn hører Fideikommisset til, og det gaar rent bort. Dernæst er det ogsaa i Betænkningen nævnt, at denne Ordning vilde forrykke Forholdet mellem Gier og Forpagter, og dette blev ogsaa erkjendt af den høitærede Minister, men, sagde han, det er jo ikke et Forhold, der er saa betydeligt, at vi af den Grund skal vægre os ved at acceptere Forslaget. — Endelig blev der fra flere Sider — jeg tror navnlig af den ærede

1ste Landsthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) — og ogsaa af mig selv gjort opmærksom paa de store Banfælgigheder, man bereder Sogneraadet ved den Bestemmelse i § 3, at det skal afgjøre, hvorvidt en Person paa Grund af sin Stilling og øvrige Forhold vittelig maatte være ude af Stand til personlig at udføre Snekastningsarbejdet. Jeg synes, det er klart, at disse vage Ord ville gjøre, at en stor Mængde Personer i hvert Sogn ville mene sig egnede til Fritagelse for Arbejdet. Der er jo den udmærkede Ting ved Bestemmelsen, at, naar en Mand, lad ham være nok saa rig, har en daarlig Arm, saa skal han ikke leie en Anden for sig, men han er rent fri. Der vil forkomme flere Sygdomstilfælde der end ved Sæssionerne; der vil komme En, som siger: jeg har en daarlig Arm, en Anden, som siger: jeg har et daarligt Ben, en Tredie, som siger: jeg er sneblind, jeg kan ikke taale at se Sne, hvilket Sidste vil være en udmærket Undskyldning, osv. Jeg tror, at der vil komme saadanne Masser af Klager, og at det vil give Anledning til saa mange Banfælgigheder, at baade Sogneraad og Amtsråd meget ville beklage den Stilling, de derved komme i, og i ethvert Fald vil jo Følgen af disse mange Fritagelser blive den, at Arbeidskraften i temmelig betydelig Grad forringes. — Dernæst var der et andet Hovedspørgsmaal eller rettere sagt en Hovedindvending, nemlig angaaende Afregningsforholdet. De Herrer, der selv have været Sogneraadsmlemmer og Sogneraadsmænd, og det antager jeg, at Adskillige af de ærede Medlemmer have været, ville vide, hvad det betyder at have Mellemlægning med omtrent hver eneste arbejdsdygtig Mand i Sognet; det vil slet ikke være noget let Arbejde, naar de Paagjældende skulle have deres Penge nogenlunde efterhaanden, som de for tjene dem, hvad der jo er saa rimeligt, da det navnlig ellers vil gaa haardt ud over den fattige Klasse, Husmænd og Indsiddere. Disse Folk, som ellers kun gjøre 2 Dage, ville maatte komme til at gjøre 14 Dage i et Aar, hvor der er megen Sne; de kunne ikke vente efter deres Penge, men maa have dem strax, og det bliver et Afregningsforhold, der er høist besværligt.